

Lazzigags produccions presenta:

SITCOM

d'Ivan Campillo

Què és SITCOM ?

A l'estil de les grans comèdies televisives nordamericanes, a **Sitcom** hi conviuen quatre personatges diferents i definits en un argument cada cop més embolicat.
Benvinguts a una història amb final... sorprenent.

L'Eva és actriu

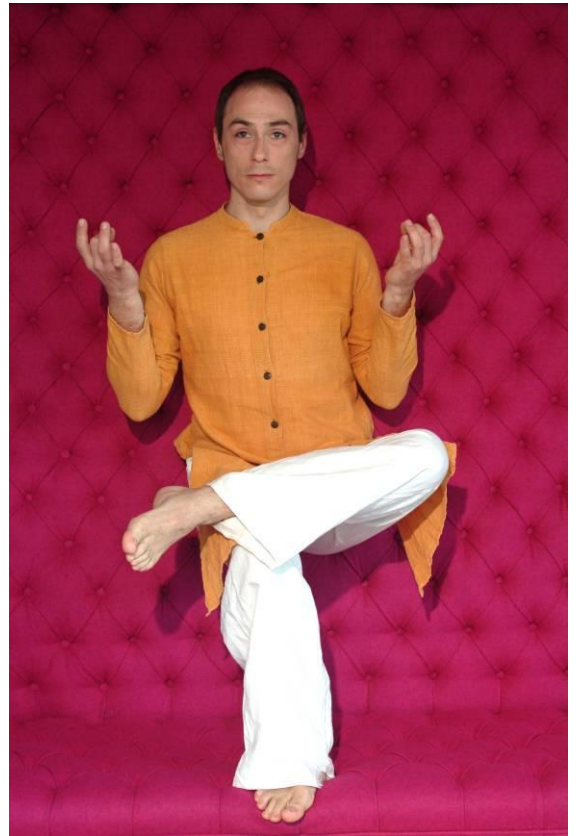
Ha estudiat teatre, ha anat a molts càstings i es mor de ganes d'entrar a formar part de la professió teatral. Però el sector sembla que no té cap pressa perquè l'Eva hi entri. L'Eva viu amb el Víctor.

El Víctor és un alt executiu d'una gran empresa. Té una bona feina, un bon sou, un bon loft, un bon futur i... ah, sí, també té a l'Eva, una noia molt mona que encara somia que algun dia arribarà a ser actriu.

L'Àngel és un professor de ioga

sà, optimista, equilibrat i tranquil, molt tranquil. Però tot i el seu bon caràcter, l'Àngel té greus problemes per comunicar-se amb la gent, especialment amb la gent del sexe oposat. L'Àngel lloga una habitació.

La Maria també és actriu

Però, de moment, i mentre no la cridi l'Almodóvar, s'ha de conformar a actuar de cambrera en un bar de copes on cada nit mostra el seu talent darrera una barra i, quan la situació ho requereix, la seva habilitat en les arts marcials. La Maria és la millor amiga de l'Eva.

Què passa a **SITCOM**?

Un dia, l'**Eva** s'adona que la seva vida personal i professional s'ha estancat i decideix fer la maleta i deixar-ho tot.

Un dia, el **Víctor** s'adona que ella ha fet la maleta i l'ha deixat.

Un dia, l' **Àngel** lloga una habitació a una jove actriu que ha fet la maleta i ho ha deixat tot.

Un dia, la **Maria** creu descobrir que a la seva millor amiga, que ha fet la maleta i ho ha deixat tot, ha entrat en una secta seduïda per un suposat gurú del ioga.

Aquest és el punt de partida de **SITCOM**, una comèdia on quatre personatges molt diferents viuran un munt d'embolics per acabar descobrint que el problema avui dia, en una ciutat com Barcelona, no és que no parlem, és que no ens escoltem.

QUÈ DIU L'AUTOR DE L'OBRA...

SITCOM és un petit homenatge a les sèries americanes que han marcat el meu sentit del humor, des de la ja mítica "Enredo" (Soap), fins a la ja molt coneguda "Friends". El que m'interessa d'aquests tipus de comèdies de situació, i el que tracto de transmetre en la meva obra, no és només un tipus d'humor i unes formules de comicitat establertes, sinó també un ritme de comèdia diferent, més àgil, més actual.

El ritme, per a mi és fonamental i, a més, crec que és la clau perquè funcionin a aquest tipus de propostes. Com a actor, he treballat a tres sèries de TV3 i he tingut l'ocasió d'adonar-me'n de la importància de la duració de les seqüències i de l'alternança de línees argumentals a l'hora d'establir el ritme narratiu. Així doncs, **SITCOM**, tot i conservar la divisió teatral clàssica de tres actes, podem dir que no es divideix en capítols sinó en seqüències, que la durada d'aquestes és sempre la mínima possible, i que totes acaben mantenint la tensió per tal d'enganxar el públic fins al final de l'obra.

A més del ritme, el gran repte que em suposava aquest projecte era la creació dels personatges. Tal i com passa a les grans sèries, com per exemple "Friends", havia de crear uns caràcters que fossin els mínims possibles (quatre) i que tot i arribar a situacions absurdes, no perdessin un punt de contacte amb la realitat per tal que el públic pogués identificar-se amb ells. Per aconseguir-ho he procurat portar les situacions al límit per justificar sempre les reaccions esbojarrades dels personatges.

Un altre dels trets fonamentals de la comèdia és el malentès. En el meu cas, he procurat aprofitar al màxim totes les situacions caòtiques que es produeixen en una gran ciutat, on tendim cada cop més a l'aïllament. D'aquesta manera, la gent tot i disposar d'Internet, de contestadors, de telèfons mòbils, tot i les grans possibilitats que ens ofereixen els nous

sistemes de comunicació, la realitat és que cada cop costa més comunicar-se.

No sé per què serà, no sé si és que es parla poc o es parla massa o és que la gent no s'escolta. No sé si hem perdut la capacitat d'atenció o la de comunicar-nos amb fluïdesa. No sé si la sobre informació dels mitjans de comunicació produeix incomunicació o si el bombardeig d'imatges ens bloqueja el pensament racional. No ho sé. Però la realitat és que, moltes vegades, no ens acabem d'entendre els uns als altres. Així és produeixen malentesos i aquests malentesos creen situacions absurdes i aquestes situacions porten la comicitat a l'obra de teatre.

SITCOM és una comèdia d'embolics que tracta de distreure i fer riure en aquest moments de crisi. Però alhora també és una telesèrie actuada dins un teatre i això fa que pugui arribar a un major nombre de públic que potser no estar molt acostumat a anar al teatre però que sí es pot sentir identificat amb aquest tipus d'humor d'origen televisiu.

IVAN CAMPILLO
AUTOR DE SITCOM

SITCOM

La fitxa

Eva	NATÀLIA SELLARÈS
Víctor	IVAN CAMPILLO
Àngel	PAU GÓMEZ
Maria	CARLA RICART

Guió	IVAN CAMPILLO
Escenografia	PAU GÓMEZ
Il·luminació	FRANCESC RODELLES
Espai sonor	JORDI BALLBÉ
Veus en off	XAVIER CASSAN i MARIA CLAUSÓ
Aj. de producció	EMMA AIXALÀ
Fotografies	PEP SANCHO i MARC SAUMELL
Disseny gràfic	ROBERT GARCIA
Assistent de direcció	GINA TORRELL
Producció executiva	MIQUEL AGELL
Producció	Lazzigags Produccions SCCL

Durada: 90 minuts

Contacte: Companyia Lazzigags Produccions

C/ Olzinelles 3, 2on 08014-Barcelona

Tel. 93 296 73 37 Fax 92 422 25 58

mail: info@lazzigags.cat

www.lazzigags.cat

L'AUTOR: IVAN CAMPILLO

L'Ivan Campillo és llicenciat en art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. L'any **2003** debuta com autor, i a partir d'aleshores estrena amb regularitat a Barcelona. Fins ara li hem vist:

¿Pero esto qué es? (Don Juan al desnudo) (Teatreneu, 2008); **Sherlock Holmes i el club dels pèl-rojos** (Jove Teatre Regina, 2007); **iiTodo es mentira!! i + y + Contactos** (Teatreneu, 2006); **Ban man. Un nuevo heroe i + Contactos** (Teatreneu, 2004); **Contactos i El día perfecto**, Adaptació de "El mundo ha vivido equivocado" de Roberto Fontanarrosa, (Teatreneu, 2003). La majoria dels seus textos han estat portats a l'escenari per ell mateix com a director.

Entre els seus treballs d'actor destaquem:

Cabaret de Kander, Ebb y Masteroff. Teatro Apolo. Direcció SAM MENDES.

Las otras. Hablan las amantes Teatre Capitol. Direcció JOSEP COSTA.

Bartleby adaptació de Gerard Vázquez del conte de H. Melville. Teatre Versus. Direcció EVER BLANCHET.

Actes indecents. Els tres judicis d'Oscar Wilde de Moisés Kauffman. Teatre Artenbrut. Direcció TERESA DEVANT

Coneixes en Prosinecky? de Paco Mir. Teatre Principal. Direcció JOSEP COSTA

Migracions.es d'Ever Blanchet. Versus Teatre. Grec 03. Direcció EVER BLANCHET

Aquells blaus turons de Dennis Potter. Artenbrut. Direcció TERESA DEVANT

El somriure del guanyador de Gerard Vazquez. Festival Sitges Teatre Internacional. Direcció ROBERT TORRES.

Blau-Taronja de Joe Penhall. Teatreneu i Moma Teatre (Valencia) Direcció JESÚS DíEZ

El burlador de Sevilla de Tirso de Molina. XXV Festival de Teatro del Siglo de Oro. Chamizal National Memorial (El Paso, Texas). Direcció ISAAC BENABÚ.

Libretto per a Isolda d'Esther Vilar. Versus Teatre. Direcció TERESA DEVANT

Homes i No de Manuel de Pedrolo. Teatre de l'Eixample. Direcció: PERE DAUSSÀ.

Gòtic Urbà textos de Mac Wellman, M. I. Fornas, Doug Wright i Tony Kushner. Teatre de l'aire. Direcció JAMES DE PAUL.

En la ardiente oscuridad de Antonio Buero Vallejo. Teatre Artenbrut. Direcció RICARD SALVAT.

En televisió ha protagonitzat sèries com **El cor de la ciutat**, **Laberint d'ombres** o **El joc de viure**.

CRÍTiques

L'autor no se n'amaga. Aquest és un espectacle amb voluntat televisiva. I el títol no pot ser més explícit. Però diria que és una justificació innecessària perquè 'Sitcom' també és un espectacle amb voluntat teatral, que s'hauria d'inserir sense por dins el gènere de la comèdia de portes i embolics i que, si no fos perquè acostumem a ser estrets de mira, es podria situar amb el cap ben alt al costat d'altres comèdies i d'altres autors estrangers que han donat la volta al món amb les seves obres.

Esclar que, per donar la volta al món, en lloc de durar 90 minuts —temps estàndard de pel·lícula— hauria de durar un parell d'hores ben llargues, com fan d'altres, plenes de repeticions inútils i de gags o escenes supèrflues. En canvi, 'Sitcom' ha eliminat qualsevol inutilitat i qualsevol acció supèrflua, anant a la feina sense entretenir-se.

La trama, aparentment simple, es veu de seguida que no ho és tant com sembla. Si la desmuntéssim com un trencaclosques, trobaríem que a dins amaga diverses trames barrejades: conflictes sentimentals, thriller humorístic, psicologia femenina, psicologia masculina, ironia sobre la violència de gènere, oposició entre calma oriental i neguit occidental... Un recull d'opcions que, cadascú per si sola, podria configurar una trama nova. Quatre personatges es troben immersos en un grapat d'embolics que es creen i es desfan sols sense perdre en cap moment el ritme que requereix un guió d'aquesta mena. Els quatre personatges, a més, no es poden permetre elluxe d'esquivar ni un segon el to accelerat que, com un motor de bateria, s'encarrega que no s'esgoti mai una de les dues dones del quartet, Maria (Carla Ricart), capaç de tombar amb un cop de dit —o amb una mirada ferotge— l'oponent més refiat que se li posi al davant.

L'altra dona de la història, Eva (Natàlia Sellarès) fa la maleta i se'n va de casa deixant amb un pam de nas a Víctor (Ivan Campillo). Després de llogar una habitació a casa d'un practicant del ioga, Àngel (Pau Gómez), la seva amiga Maria dóna corda a l'embolic i està segura que Eva ha estat segrestada per una secta comandada per un gurú oriental.

A partir d'aquí, ja no hi ha temps per fer marxa enrere i la roda de 'Sitcom' no s'atura, provocant en els espectadors una sensació de felicitat i d'humor controlat que mai no arriba a sobrepassar el límit de la credibilitat, cosa que convertiria l'espectacle en un embolica que fa fort sense sortida.

Obra construïda en diferents espais: casa de l'Eva, casa de la Maria, casa del gurú de ioga, pub de nit, exterior de nit, amb una escenografia lateral integrada per les portes de rigor, les escenes van creant situacions que passen de la histèria a la relaxació més absoluta en un contrast que és el que fa que el muntatge balancegi a favor d'una interpretació molt potenciada de cadascun dels personatges i a favor també d'una voluntat, aquesta sí, d'arribar sense traves a tota mena de públics.

'Sitcom' vol ser també una obra amb final més o menys endolcit. És aquest també un recurs propi de comèdia. Dues parelles, al final, s'han de trobar per força, ni que sigui en un ascensor —artilugi escenogràfic que la posada en escena resol amb un toc de surrealisme en un moviment a banda i banda de l'escenari per aparentar la pujada i la baixada de la caixa—, però la trobada és també un recomençar de nou amb papers canviats.

La ferotgia de Maria troba el seu pol oposat en la filosofia oriental d'Àngel, i la frustració professional i sentimental d'Eva —per cert, una actriu en la ficció que per fi aconsegueix triomfar en un càsting— troba en Ivan un caràcter renovat. I tots feliços, no es pot dir allò que mengin anissos, però sí que gairebé toquen el cel amb la punta dels dits i, de passada, fan que els espectadors el toquin també amb ells.

Diari de Terrassa JOSE ANTONIO AGUADO
Miércoles, 3 de junio de 2009

“Sitcom”, una pieza encantadora

Una “sitcom” es una comedia de situación, un tipo de serie televisiva nacida en Estados Unidos, una de esas comedias con risas enlatadas con público sentado en unas gradas, que se reponen en las televisiones de tanto en tanto. La acción de este tipo de series se desarrolla en su mayor parte en estudios decorados, y éstos están limitados a unos pocos actores. El humor que se utiliza está basado en la broma verbal, la broma visual y alcanza su mayor expresión en el humor de situación. Con estos parámetros Ivan Campillo ha escrito una pieza teatral que estos días podemos ver en el Teatre Versus. No hay risas enlatadas porque reírse lo hace el público que asiste a las representaciones.

La obra que lleva por título “Sitcom” nos cuenta las peripecias de Eva (Natàlia Sellarès), una actriz que ya no cuele en los papeles de Julieta y pese a ello se empeña en trabajar como actriz, un mundillo que la ignora como su pareja el ocupado y estresado Víctor (Ivan Campillo), despreciada por el rabajo y su pareja se va de casa y acaba en un piso compartido con Angel (Pau Gómez), un profesor de yoga que alquilaba una habitación. La mejor amiga de Eva, Maria (Carla Ricart) tiene un carácter de armas tomar.

A partir de estos personajes se crea una situación con un conflicto y se resuelve con un final feliz. El humor se abre paso ante tanta desgracia. La gente tiene ganas de reírse ante tanta crisis, lo que anuncia una edad de oro para la sitcom. Los personajes tienen que sobrevivir al enredo de una situación de malos entendidos, en el fondo de estas comedias está el tema clásico de salvar la pareja y el de encontrar tu media naranja perfecta. Humor, risas, penas y tristezas compartidas, las emociones a pequeña escala y sin grandes sobresaltos a no ser por el grito a lo Rambo de Maria, auténtica dinamita sobre el escenario.

La percepción general es que los espectadores cada vez pasamos una proporción mayor de nuestras vidas analizando las relaciones de pareja, por lo que ver en el escenario situaciones cotidianas con un punto de disparate nos lleva a la catarsis.

En esta comedia de Ivan Campillo, dirigida por Robert Torres, todo suena a verdadero; las conversaciones y el torpe caminar por las relaciones de pareja, las terribles escenas donde hay que reconocer que el mundo laboral te aparta del objetivo verdadero de tu existencia. “Sitcom” captura a la perfección las cadencias torpes de las relaciones emocionales entre hombres y mujeres. La comedia tiene encanto, ingenio y sabiduría de sobra para que la disfrutemos, del todo recomendable la escena última en el ascensor, Un ejemplo de cómo una compañía sin recursos económicos puede sacar petróleo del desierto.

“Sitcom” resulta en su conjunto una pieza encantadora, conmovedora, irónica y divertida en la que el amor encuentra algunos peldaños con los que tropezar. No se la pierdan.

LA COMPANYIA: LAZZIGAGS PRODUCCIONS

Lazzigags Produccions és una cooperativa teatral amb dues activitats principals: l'ensenyament de teatre a les escoles i la producció de muntatges teatrals destinats a un públic familiar i a un públic adult.

Aquests són alguns dels espectacles produïts fins el moment:

EL PARANY DE MEDUSA

Autor i compositor: Erik Satie

Actors: Carles Arquimbau, Josep Seguí, Enric Rodríguez, Diana Torné,
Teresa Serrat.

Músic: Mariano Camarasa

Direcció: Zep Santos, Cambalache Cultura

Data d'estrena: Brossa Espai Escènic, 11 d'abril de 2008

VENT D'ARAM (Premi Ciutat de Barcelona a Lluís Solà)

Autor: Joan Vinyoli

Director: Lluís Solà

Actors: Lluís Solà, Pep Paré i Mercè Miró.

Data d'estrena: Teatre Cirvianum 25 de gener de 2008, Espai Brossa.

OJOS VERDES, Miguel de Molina in memoriam

Autor i director: Marc Vilavella

Actors: Marc Vilavella, Mariona Blanch, Manoli Nieto, Xavier Melero,
Albert Mora i Gracia Fernández

Músics: Marc Sambola i Eduard Tenas

Data d'estrena: Brossa Espai Escènic 13 de setembre de 2007

I LES NOIES VESTIDES DE DIUMENGE

Autor: Zakes Mda

Direcció: Teresa Devant

Actrius: Lídia Linuesa i Laura Sancho

Data d'estrena: Versus Teatre, 4 d'abril de 2007

SHERLOCK HOLMES I EL CLUB DELS PÈL-ROJOS

Autors: Ivan Campillo, Miquel Agell, Xavier Torras i David Pintó.

Direcció: Teresa Devant

Coreografies: Ester Bartomeu

Actors: Miquel Agell, Manel Solàs, Laura Sancho, Jordi Muixí, Xavier
Duch i Margarida Linuesa.

Data d'estrena: Jove Teatre Regina, 10 de febrer de 2007

PIPPY LANGSTRUMP, el musical

Autors: Astrid Lindgren i Georg Riedel

Direcció: Teresa Devant

Coreografies: Ester Bartomeu

Actors: Mireia Villanueva, Ferran González, Neus Umbert, Mireia
Llunell, Jaume Ulled, Xavi Duch i Miquel Agell.

Data d'estrena: Jove Teatre Regina, 19 de febrer de 2005

ACTES INDECENTS, ELS TRES JUDICIS D'OSCAR WILDE

Autor: Moisés Kaufman
Direcció: Teresa Devant
Actors: Josep Costa, Ivan Campillo, Manel Solàs, Miquel Agell, Adrià Devant, Carles Sales, Màrius Hernández, Ferran Castells, Pau Gómez, Òscar Iniesta, Pau Roca i Simeó Parareda.
Data d'estrena: Teatre Artenbrut, 9 de desembre de 2004

L'ORQUESTRA VA DE FESTA

Espectacle musical amb la participació de l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida.

Direcció: Oriol Úbeda
Coreografies: Víctor Rodrigo
Actors: Aida Vacas, Emma Gómez, Laura Ferrer, Josep Pagès, Miquel Monté i Xavier Monté.
Data d'estrena: Petit Palau de la Música Catalana, març 2004.

AQUELLS BLAUS TURONS

Autor: Dennis Potter
Direcció: Teresa Devant
Actors: Miquel Agell, Ivan Campillo, Lídia Linuesa, Laura Sancho, Adrià González, Màrius Hernández i Ferran Castells.
Data estrena: Artenbrut Teatre, maig 2003

LA MORT, UNA COMÈDIA DE WOODY ALLEN

Autor: Woody Allen
Direcció: Víctor Conde
Actors: Ramon Molins, Marta Bayarri, Oriol Úbeda, Manel Solàs, Manoli Nieto, Eduard Soler i Xavier Mateu.
Data estrena: Jove Teatre Regina, abril 2003

SUPERTOT

Autor: Josep M. Benet i Jornet
Direcció: Joan Anton Sánchez i Miquel Agell
Coreografies: Ester Bartomeu
Actors: Miquel Agell, Lídia Linuesa, Xavier Capdet, Xavier Lite, Mireia Villanueva i Oriol Úbeda.
Data estrena: Jove Teatre Regina, febrer 2000